

- Títol del treball: *Despertar*
- 3^r ESO A-C
- Modalitat E2. Personatge: monstres
- *Tina Frankens*, Bel Olid

Mai havia sentit aquesta sensació d'orgull. Tants mesos treballant, pensant i ideant la manera com fer-ho, però al final valdria la pena. La Laura sap que d'aquí a pocs minuts estarà abraçant la persona que més estima en aquest món. Tant temps d'espera se li havia fet etern, però per fi havia arribat el moment. La Tina, d'aquí a uns minuts, tornarà a obrir els ulls. Tornarà a respirar. Tornarà a viure.

La tieta havia passat nits sense dormir, havia fet proves errònies, havia comès errors que gairebé l'havien fet abandonar... però avui ha arribat el moment. Avui la tornarà a portar amb ella.

No sabia si el que estava a punt de fer funcionaria o només hauria fet reviure una persona estimada. Però el que tenia clar era que ho havia d'intentar.

Sis hores abans

Soroll, màquines i material per tot arreu.

Tot havia d'estar perfecte. Cada pas, cada aparell, cada detall revisat moltes vegades. No podem fallar, em dic a mi mateixa.

Reviso els monitors una vegada més. Tot està carregat a l'avió. Tot ha d'anar bé. En uns instants s'enlairarà, i tot començarà a ser com abans.

M'assec al meu seient i comença el compte enrere, que ressona dins meu, però el que sento més fort és l'esperança. Tres, dos, u...

Ja ho he fet. He enlirat l'avió que feia tant de temps que esperava. Ara només faltava esperar i tenir paciència.

Despertar

No recordo res. Només foscor, soroll i unes llums verdes que indiquen la sortida d'emergència i el lavabo. Em fa la sensació que he viscut durant uns anys de manera diferent dels anteriors, com si hagués estat tancada en un món sense poder-ne sortir. Ara, en canvi, em sento lliure, diferent. Però on soc? Què està passant?

Potser hauria d'anar al lavabo i descobrir una mica on em trobo. És l'únic que puc veure sota la foscor de la cabina. M'aixeco amb molta por. Cada pas és més a prop del meu objectiu. Segueixo el camí de llums i obro la porta. La llum, llavors, s'obre automàticament.

En entrar, em miro al mirall, que es troba just davant meu. Qui soc? No em reconec. La meua pell té cicatrius i colors diferents. Tinc un altre aspecte totalment diferent del que recordo. Tot és estrany.

"No... aquesta no soc jo." , murmuro.

El món comença a girar amb força, i em forço a caminar cap al meu seient, vermell, en mig d'un bosc de seients blaus. No tinc ganes de passar més temps veient el meu reflex. No sé per què, però sé que una part de mi és al bosc.

Sembla que ja s'ha fet de dia. La claror que entra per les petites finestres em permet observar que al meu costat hi dorm una noia igual que jo, de la mateixa edat. Ella també plena de cicatrius i marques estranyes. Em pregunto qui deu ser. Li dono un cop a l'espatlla. "Ei... desperta't!". Res. Respira, però no es mou. Em recorda a algú familiar, però no sé pas qui és. M'agradaria poder parlar amb algú del que ens està passant. I ella sembla ser la persona correcta.

De sobte, el meu cor s'accelera fins a arribar a la velocitat dels grans motors que puc veure per la finestra, que rugeixen per fer volar l'avió. Intento controlar la meua respiració, pensar amb el cap fred, però no puc. Llavors és quan me'n recordo del meu nom: Tina Frankens.

És llavors quan per fi la noia obre els ulls. Ens mirem.

- Qui... qui ets? - pregunto. Em sento estranya parlant per fi amb algú.

- No ho sé... No recordo res. - Respon ella, amb la veu tranquil·la, decidida.

- Soc a Tina. - Li responc.

- Jo soc la Lloba - diu ella.

Miro la Lloba i sento una confiança que no sé com explicar. Una mena de record estrany, com si fos correcte trobar-me al seu costat. Em sento una mica més tranquil·la i fora de perill després de descobrir que no estic sola en aquest nou món.

Juntes examinem l'avió, cridem i intentem entendre què passa. Els compartiments són estranys i enormes. No és com un avió normal als quals pujava quan anava de vacances. Tot sembla fet per a grans moviments i molta velocitat. Només hi som nosaltres. Normalment, els avions van plens de turistes, però deu ser un cas especial.

- Què és tot això? - pregunto.

- No ho sé... però cal que ho mirem bé. - Respon la Lloba.

- Sí... hi deu haver alguna sortida, alguna cosa que ens ajudi. -Dic, tremolant.

De sobte, la veu d'algú sona per megafonia. Sembla ser que no estem tan soles com m'imaginava.

- Tina... seu al teu lloc. No és hora de córrer riscos. Estàs segura amb mi.

Aquella veu m'és familiar... Tieta?

Miro la Lloba. Que continua mirant per sota els seients, buscant solucions. Quan la miro, em somriu i diu:

- Hi ha dos paracaigudes! Podem saltar!

La Tieta, però, continua:

- Recorda tot el que he fet per tu. Els errors, les nits sense dormir, tot per aconseguir-te això. Estaràs segura si em fas cas. Pensa-hi: podries perdre-ho tot si no et quedes. Tina, m'ho deus tot. T'estimo.

- Jo... què has fet tieta? Qui soc jo? - L'avió trontolla, com si em volgués donar un avís - Si em quedo... m'explicaràs tot això?

Mentre parlo amb ella, em fixo si hi ha alguna mena de càmeres de seguretat. El més probable és que sí, perquè la meva tieta ha pogut veure com ens aixecàvem amb la lloba del nostre seient.

Uns instants després, la meva nova amiga em mira, amb uns ulls tendres.

- Tina, no deus res a ningú, i qui ets només ho pots decidir tu. És la teva vida. - M'allarga un paracaigudes i l'agafo amb força mentre la lloba obre, forçant-la, la porta.

El vent sacseja l'avió. El soroll és intens.

- No... no sé si puc. - Murmuro.

- Sí que pots. Només cal un pas. Jo soc aquí. Juntes podem fer-ho. - Respon la lloba amb decisió.

Mirem els paracaigudes. La Laura torna a parlar.

- Tina, escolta'm. Et pots asseure i continuar tranquil·la. Amb mi estaràs segura. No val la pena arriscar-se. Recorda tot el que em deus. No t'abandonaré mai.

La meva por es barreja amb una estranya força i un rebuig cap aquella veu, cap aquell control. No m'ha agradat mai sentir-me observada. Així que finalment prenc una decisió.

- Sí... sí, crec que puc fer-ho. - Dic finalment, mentre sento la lloba al meu costat.

Ens posem els paracaigudes. Ens mirem una última vegada.

- Preparada? - pregunta la lloba.

- No gaire... però sí. Agafa'm fort! - responc.

Assentim i ens llancem. L'aire fred ens envolta, immens. Sento vertigen i llibertat alhora. Per primera vegada puc respirar de veritat. S'obren els paracaigudes damunt nostre.

El món es veu gran sota, desconegut. El cor em bateja ràpidament, però som vives. Tot el que ha passat abans queda lluny. Això només és l'inici.

* * *

El que no saben és que la tieta no deixarà de buscar-les. Com que ja sabia els riscos que tenia fer aquest experiment, que marcaria un gran pas als seus estudis, havia instal·lat un localitzador a la pell d'ambdues persones. Elles no saben ni temen res però el món ha canviat molt des que la Tina havia mort, feia deu anys.

Era impossible que poguessin marxar molt lluny. Estava tot controlat.

Ariadna Pujol i Berta Tomàs